

Η ΓΕΝΕΑ ΠΟΥ ΦΕΥΓΕΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΧΡ. ΚΟΥΡΥΛΛΟΥ

Δημοσιεύουμε και σήμερα μερικά ακόμα ανέκδοτα του αειμνήστου Πατρινού γιατρού, συγγραφέως και παιδαγωγού Χρ. Κορύλλου :
Καινοποικιακές ήσαν η άπαντησις που έδωκε ο Κορύλλος στις κυρίες που συνήθιζαν να τον περνούσαν.
Σε μία συγγενή του κυρία, σύζυγον ιατρού του σήμερα, ή οποία του έλεγε κάποτε, για να τον περιείη, ότι εσπασίρασε, απάντησε :
— Καί τό... πράσσο, κυρία μου, έχει άσπορες τριχες στην κορφή του, μα είδατε πως... καιτε και φλυγίζεις !...

Μία μέρα ένας φίλος του Κορύλλου τον συνάντησε στο δρόμο, κάττω άτ' τού λιαυρι, κ' άρχισε να τον λιμάρη αγρίως.
'Ο Κορύλλος τον άκουσε με ιτακμονή. Στο τέλος όμως έκείνος θέλησε να του μητή και στη μητή και του έλεγε χαμογελώντας :
— 'Αλήθεια, γιατρέ, για πές μου, γιατί γυρίζεις με τέτοιο λιαυρί χωρίς καπέλλο ;
'Ο Κορύλλος κίπταξε με οίκτο του συνομιλητή του, χαμογέλασε κ' απάντησε με τη σειρά του κ' απάντησε :
— Γιατί γυρίζω, λέει, χωρίς καπέλλο ; Για να ιδρώνη τού κεφάλι μου, φίλε μου, ν' άνοίγουν οι πόροι και να... βγαίνουν έξω ή ιδέες !
'Ετσι... ρευστοποιούμενες σ' ιδρώτα, θα τις μαζέω στο μαντήλι μου και δεν θα σκοτίζω τ' αυτιά των άλλων με δαιδες !...
Κόκκαλο ό λιμαδωρός.

Κάθε παφραμονές έκλογών, ό Κορύλλος κατέθεσε στο Ταμείο τις χιλίες δραχμές τού παραβόλου, όχι βέβαια γιατί σκεφτόταν να θέσει πραγματικά ίσοψηριότητα, αλλά για να την... άσπηση την τελευταία στιγμή. 'Ετσι έλάμβανε άσπηση να αυτιριχη τους ίσοψηριους και γενικά τις έκλογές.
«Χρίστος Κορύλλος, ίσοψηριος γερονσταής... ένας στο μάστο !», έγραψε κάποτε σε μία κατά συνέχαιαν δημοσιευομένην στα Πατρινά φύλλα διαφήμισιν της ίσοψηριότητός του.
Μολαταύτα όμως οι Πατρινοί δεν τον παρεξήρυσαν. Τόν έκτιμούσαν και τον εφίρμιζαν.

Κι' ένας χαριτωμένος χαρακτηρισμός τού Κορύλλου για τους πολιτικούς σινδισμούς :
«Οι σινδισμοί μοιάζουν με τ' καθούρια. 'Όταν πάτε ν' έγοράσετε καθούρια, ό φαρές σας δίνει ένα μεγάλο και τ'ά ρέστα μικρά. 'Ετσι, κοντά στο μεγάλο πωλούνται και τ'ά μικρά. Τό ίδιο γίνεται και με τους σινδισμούς. Κοντά στο μεγάλο καθούρια ψηφίζονται και τ'ά καθούριουλα !...»

δεν παύουν να χριστούν την ίδια στιγμή κ' ή διω ;
Γιατί ;
Φτοχή Λευκή... 'Ο πόνος της για τού θάνατου τού άγαπασμένου της ήταν τρομερός. Και τού πιο τρομερό ήταν ακόμα, ότι έφερσε να τον ζουθή μέσα στην ψυχή της και να ήνταν φανερόν, οίτε στον ίδιο της πατέρα...
Μόνο ή πιστή της ύπερήτρια, αυτή που έδινε τ'α γράμματά της στον Πέτρο, ήξερε τού σεραγιά και την άπελασία της...
'Η μόνη της παρηγοριά ήταν τούσα τ'α γράμματα τού άγαπασμένου της. Καθώς τ'α διάβαζε, νόμιζε ότι άκουγε τον ίδιο τον Πέτρο να της μιλάη...
'Η Λευκή δεν πήγαινε πια οίτε στην εκκλησία. Και μόνο, όταν ύπερε' από μερικούς μήνες πέθανε κ' ό πατέρας της, μόνο τότε άναγκάστηκε να ζωομένη εκεί που είχε όρασει αλονία πιστή στον Πέτρο...

'Όταν έμεινε πια έντελής μόνη, άφρασίθηκε έντελώς στην άνάμνηση τού άγαπασμένου της. 'Ετσι, όποιος τού ελεγε όρασει, δεν γίνεσε ποτέ να ζητάξη ή άλλον άνδρα στο μάτια. Διάβαζε διαρκώς τ'α γράμματά του, τ'α γράμματά του που τ'α είχε πάντα σοριασμένα μπροστά της και τ'α όποια έθραζε με τ'ά δάκρυά της...
Σαράντα χρόνια πέρασαν έτσι. Σ' όλο αυτό τού διάστημα ή Λευκή, πού την έλεγαν τούσα «Κυρία 'Οναγιά», δεν βγήκε οίτε μα φορά έξω άτ' τού σπιτι της, δεν έφαζε οίτε ένα βλέμμα έξω στο δρόμο... Ζούσε άθώρητη για όλους μέσα στην κάμαρά της. Ζούσε ολιμώδηχη με τού φάντασμα τού λατρειού της Πέτρον...
'Ενα πρωί, τέλος, ή ύπερήτρια της, ή όποια ήταν κ' αυτή πια πολύ γρηά, καθώς μπήκε μέσα στο δωμάτιό της, τ'ή βήρης πεσμένη κάτω, άσάλευτη επάνω στο σοφό τον άγαπασμένου της έπιστολόν.
'Η ύπερήτρια, τρομαγμένη, έσκησε για να τ'ή σηκώσει, μα ή κυρία της άναπάνε άκατατή από τ'α χέρια της, επάνω στα γράμματά...
'Ηταν νεκρή...
Έβρε πέθανε, σκαμμένη επάνω στα λατρεινά της έρωτικά γράμματά.

'Ενα χαμώγλο μακαρόντης ήταν ό πολιτωμένο στα χλωμά της χεϊλή...

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΣΤΗ ΖΑΚΥΝΘΟ

(ΤΟΥ ΕΝΤΓΚΑΡ ΠΟΕ)

'Εστ' έχασ τ' όμορφότερο όνομα άτ' όλα τ' άνθη, κ' ή όψη σου ζυγνά σε με ώρες εύτυχημένες και μου θυμίζει, ώρασι Νησί, κάποια χαρά χαμένη και τις έλάδες που έμειναν στα στήθη μου θαμμένες !
Στά πράσινα σου τ'α βουνά, παρόμοια μ' όπασία, μα κόρη ξάνου ; άλλωστε που τώρα είνε χαμένη.
'Η θλίβερή της θύμησι τ'α πάντα τώρα άλλ'αί, κάθε όμορφιά, κάθε χαρά για με είνε πεθαμμένη...
Και τώρα πια θάσαι για με, Νησί τού 'Υακίνθου, ή μισητή και ή φρεχτή καταραμένη γη.
Δέν θέλω άνοστολόιστο να βλέπω τού γυαλό σου, ό 'Ανθος της 'Ανατολής, ροδόχρυσο Νησί !...

Η ΜΟΝΑΞΙΑ

(ΤΟΥ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Σιγά άπάνω στο βουνό, όταν ό ήλιος γέρνει, θλιμένο σε βελανδιά τού βήμα με ζυγώνα και άθελά μου τ'η ματιά ό κάμπω μου τ'η σέρνει, αυτός που εκεί ολίγως μισοχρόμος με ζώνει.
'Εδώ βουίζει ό ποταμός με κύματ' άφρισμένα και πάει και βοθβίεται σε θάλασσα άπλωμένη, από πέρα λίμνη άσάλευτη νερά άποκομμένα νύδνει κ' άστρο βραδινό στα ύψη ανεβαίνει.
Και σού βουνη τ'η ζωοική τού δάσος στεφανώνει
(φρονίει)
τό δειλινό πανόστρη άχτίδα χύνει μα, και τ' άκρα τού ορίζοντος άσπρίζει και μου (χρονίει)
με τ'η θαμτή της άμιας τού Σκότους ή Κυρία. Σημάντο τώρα γοθβό άνούρηται παρέκει να χύνη ένα γλυκό φιλμό που παίνοει ό άέρας, τις άγες μελωδίες του κάποιος διαβάτης στέκει ν' άκούση που με τούς σπερνούς σμίγουν άχούς (τ'η μέρα)
Μ' όλες αυτές τις όμορφίες όμως δεν συζα (πέτα)
ό νοός μου κ' οίτε μα χαρά σμύ τού άναπάντε. Βλέπω τον κόσμο σαν ψυχή που δώ και κεί (πλανέται...)
Τών ζωντανών ό ήλιος για τούς νεκρούς δεν (καίει !
'Από τού Νότο ως τού Βορά, άτ' την Άγνη ως (τ'η Δύσι

τού κάκου φέρνει τ'η ματιά, κ' από μα γάκι σ' άλλη άτ' όλα τ' αμείλια της τ'η άπειρη τ'η χτίσι κιντώ και λέγο : «'Αχ, για με έλπίδα δεν προβάλλει !.
Τί θέλω τις καλύτερες σας, τούς πόργους, τις καλύτερες ;
Πράγματα άνώφερα για με, ή χάρες σας χαλθάν !
Βράχοι, ροιμιάνα, ποταμοί, μοναχικές σιαίδες,
σας άφρασε μα ύπαοξη και όλα γυμνωθήσαν !
'Όταν τού ήλιου ή τροχιά τελειώνει ή άρχίζει,
αδιάφορα τ'α μάτια μου στο δρόμο του πηγαίνουν.
Σ' ούράνια μαύρα ή ξάσπερα άε βγαίνει κ' άε βουίζει.
Τόν ήλιο τί τον θέλω εγώ ; 'Η μέρες δεν μ' εύφραίνουν !
Στη στράτα πάνω την πλατεία μαζί του κ' αν βαδίξη τού βλέμμα μου, όμως σέρνεται σε σκότη κ' έρημια.
Ότε μ' εύφραίνει τίποτε άτ' όλα αυτός φωτίζει ούτ' άτ' τού Σίμυαν τ' άπειρο ήρω παρηγορία !
'Ισως, εκεί που ή σφαίρα μας ή άμοιρη τελειώνει,
άλλα ούράνια ήλιος άληθινός φωτίζει.
'Αχ, αν μπορούσα ν' άφρα σ'η γη τού σώμα σκόνη τ'α μάτια μου θ' άπικρούσαν ό,τι ό νοός έλπίζει.
Θά με μεθούθ' εκεί ή ληγή ή ό νοός μου τραγουδάει,
έκει θ' ά αναθροισκονταν ή Προσοδία κ' ό 'Ερως,
ιδανικά που καθεμά ψυχή τ'α λαχταρεί,
άλλα δεν έχουν όνομα στις γής εδώ τού μέρος !
'Ω, να μπορούσα στις Άγίες τού άμα καθισμένος,
όνειρεμένη πλάσι μου, να πέταγα σε σένα !
Γιατί ακόμα εδώ σ'η γη ν'α μείνω έξορτισμένος,
άρου δεν δίνει τίποτε κονό τ'η γη κ' έμένα ;
'Όταν τού δάσους πέφτουν τα φύλλα στο λαχτάδι,

ό άνεμος ό βραδυνός τ'α σέρνει στο σποτάδι.
Κι' έμ' που μοιάζω τού βουνού με χλόη παρομένη έλάτε πάτε με κ' έμ'ε, βοριάδες λισσοασμένοι !